

2.

КРАВЕЦЬ И ВОВК. (*)

Як був у попа кравець и пішов на село робити, а в той час безпашному вовкови не послав Биг корму. Він зліз на гору, дай просе Бога: «Дай, Господи, їсти, а то вму!»—Ох, иди ж, каже, вовче, що нападеш попове, той їсти тобі готове.

От, иде вовк; ходе кобила: «здорова була, кобило, а чия ти єсть?»—«Ох вовче, я попова!»—«Ти ж мені їсти готова!»—«Ох, подивися ж, каже, вовче, я була в городі, принесла бумаги.—Ставъ вовк дивицьця вь бумаги, кобила як стрибнула,—оглянулась, так и вовка не взирила. От, иде вовк, та й думає: «який дурень єсть: чи я пан, чи я письменний, що ще мені в бумаги дивицьця?»

Иде вовк, а ж ходить баран: «здоров був, баране, а чий ти єсть?»—«Поповий.»—«Ти ж мені їсти готовий!»—«Ой стань же ти, вовче, в долині, а я піду на гору; роззяв рит, так я сам тобі вскочу.»—Як розогнавсь баран, як дав йому в лоб,—дак трохи не заснувъ вовк. От, иде вовк, тай думає: «який я дурень: чи я пан, чи що, що ще захотів легкого хліба.»

Стрів вовк свині: «здорови були, свині, а чі ви єсть?»—Попови!—«Ви ж мені їсти готови!»—Ох, вовче, братіку. зволь-же нам хоч пісню заспівать. Поті свині вовка манили, поки люди взгляділи вовка, да й прогнали.

От, иде вовк и стрічає кравця: «здоров був, кравче, а чий ти єсть?»—Поповий!—«Ти ж, мені їсти готовий!»—Ох, вовче, братіку, дозволь же мені хоч умицьця на послідній дорозі,—от, дай же ще и хвоста втертись.—От, кравець у хвіст руки як умотав, як отпустив три аршини,—так вовк там тро-

(*) См. Нар. русскія сказки, Афанасьева; вып. VIII, стр. 273—274.—*Волк-дурень.*

хи й не гинув... От, кравець як одумавсь, як побіг, та на дуба й сховався.

Став вовк думати-гадати, як би того кравця здогнати. Зібрав собі молодців и підійшов як-раз під того дуба. «Он-де, братці, сидить кравець на дубі. Ох, нумте, братці, як би його достати...» От, ліг безхвостий на споді, а ті всі на його зверху,—отъ уже одному вовку стати и кравця достати. Той кравець каже: «понюхаю хоч на послідній дорозі табаки.» Понюхавши: *ачхи!* А вовк думав, що кричить: *аршин!* Як пирсне видтиля, як посиплююця вовки, як ухопили того вовка,—розирвали и пропав бідний!

(Записана въ хуторѣ Николаевѣ Борзенскаго уѣзда; перепечатана изъ Черниговскихъ губ. Вѣдомостей 1860 г; № 21-й.)

3.

МАРКО УВОВІЙ

И

ВОВК.

.... У цього Марка було пара муреньких бичків; він з ними поїхавъ у ліс. Коли це—приходить вовк, тай питає його: «що то у тебе таке?» показує на бичкі. А Марко каже ему:—«то муренькі бичкі.—Вовк не вчув, що він сказав: «то муренькі бичкі,» та думав, що—*мурованенькі*,—каже: «змуруй и мене, щоб и я такий був!» Марко:—«добре, я на це майстирь.—Пішов, вирубав дванадцять бичів, зав'язав вовка у мішку и начав муровать, та все примовляє: «аршин! та вздовш! та вшир!» Домуровався до того, що побив бичі, а тоді и випустив його из мішка. Той вовк, як вирвеця—и не оглянувся.

Марко знав, що вовк йому цього дурно не пропустить,—